

НАЗИВ ДЕЛА: „Овако је то било“

ИМЕ ПИСЦА: Бранко Стевановић

НАЗИВ РАДА: „Овако је то било“

Бранко Стевановић, писац за децу, рођен је у Бачкој Тополи 1966. године, али како је рекао Мирослав Антић биографије су најнеинтересантније за децу.

Ми се радујемо причама дечака коме не знамо ни име у књизи „Овако је то било“. Пловимо водама маште и стварности које нас воде у дубоке делове дечје душе.

Ту сам срела своју омиљену причу, која носи чудноват наслов „Ову причу не дам ником“. У њој као да се води нестварни дијалог између писца и мене и буди бескрајну жељу да је читам. Чини ми се да порука не постоји, а има је, јер то што је читам и знам да ми голица машту и поручује да видим и сретнем и друге приче.

Постоје „Прича без иког свог“ у којој се писац поиграва као несташни дечак са причом и читаоцем и самим писањем као у старој игри „Жмурке“, тера ме да разумем оно што причом. Наслућује, а то је ако се писац и прича посвађају, нема игре.

Поред ових прича дотакне душу „Случај теткице Софије“ и неко се пита: „Зашто је важна теткица Софија?“, а одговор је у немуштом језику. Благост, нежност, једва наговештена туга, као прамен магле због самоће и бескрајна љубав оивичили су ову причу.

Затим се ређају смешне приче „Подводна прича“, која нас упознаје са необичним раком који, за разлику од других ракова, хода унапред. То нас само подсећа да на стази, која се зове успех, идемо само напред. „Помахнитала прича“ и „Скоро сасвим обична мачка“, у којој мачка Офелија, која незнаног дечака прекори кад лаже, тако што га својим дубоким зеленим очима, која задиру директно у душу, прекорно погледа.

У „Бубалици“ ће се препознати многи моји другари, а нарочито они, који не воле домаће задатке и контролне вежбе. Дечачић покушава да превари свог учитеља изговором да је израчунао „онако у глави“, а учитељ му такође даје петицу „онако у глави“, а не у дневник.

Веома маштовите приче су „Љутићи“ и „Бекство“. „Декин лет“, се игра са нама, док на крају не сазнамо да је Дека, канаринац. „О дечаку и цртежима“, необичне приче као и „Понекад“ су нежне у којима су две реченице које су „написале“ машта и ноћни сјај.

У књизи су и приче о словима, о тавану и таванским играчкама, као пишчево незаборављено детињство дубоко уткано у његову душу.

Све приче које се налазе у овој збирци „недоказаних прича“ говоре о истој теми, ма колико оне биле различите, беседе о дечијој машти и детињствима. Свака од ових прича у исто време је и завршена и недовршена. Можемо их читати као приче које имају свој крај, али и као приче о којима ми морамо донети сами закључак. Наводе нас на размишљања о неким важним питањима нашег одрастања. Препоручила бих је другој деци јер је занимљива, забавна и подстиче на размишљање.

Дунња Милошевић 4-5

ОСНОВНА ШКОЛА: „Деспот Стефан Лазаревић“

НАСТАВНИК: Биљана Станић